

47 57 1605/2011-123 981

Obrazac 21.

IZVJEŠĆE STEČAJNOGA UPRAVITELJA O STANJU STEČAJNE MASE U RAZDOBLJU OD 06.07.2018. DO 12.03.2019.

-123

TRGOVAČKI SUD 1
U ZAGREBU
PRIMLJENO

13 -03- 2019

Nadležni trgovački sud: **Trgovački sud u Zagrebu**

Poslovni broj spisa: **47.St-1609-11**

Dužnik (ime i prezime / tvrtka ili naziv, OIB, adresa / sjedište):

Stečajna masa FIN-ART d.o.o. u stečaju, Zagreb, Tomislavov trg 22

poštom — neposredno
u primj. priloga
pristojba

I.STANJE STEČAJNE MASE NAKON ZAVRŠNOG ROČIŠTA, ODNOSNO ZAKLJUČENJA STEČAJNOGA POSTUPKA

Nakon zaključenja stečajnog postupka, a temeljem odluke vjerovnika nastavljene su parnice i to:

1. Tužba protiv Grada Zagreba radi naknade štete u iznosu od =4.409.702,00 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, koji se vodi kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-2769/2015 (ranije brojevi P-2150/2010. i P-2687/2014). Predmet je upućen na Visoki trgovački sudu RH, broj PŽ-8006/2016. Uvidom u stanje predmeta na web stranicama Ministarstva pravosuđa e-predmet, dana 20.02.2019. Visoki trgovački sud je donio odluku koja još nije dostavljena stečajnom upravitelju.

2. Tužbu protiv Republike Hrvatske radi utvrđenja suvlasništva/stjecanja bez osnove, a koji se vodi kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem 76.P-2992/2015 ranije broj 76. P-3138/2014 i P-7104/2010. Predmet je bio na Visokom trgovačkom sudu RH, broj PŽ-4408/2016.

Dana 3.7.2018. stečajni upravitelj je zaprimio rješenje Visokog trgovačkog suda u Zagrebu od 14.lipnja 2018. u kojem je usvojen zahtjev predlagatelja Stečajna masa FIN ART d.d. za suđenjem u razumnom roku, odnosno određen je rok od 6 (šest) mjeseci u kojem se predmet mora riješiti.

Visoki trgovački sud RH donio je dana 20.studenog 2018. godine presudu kojom je odbijena tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl, broj P-2992/2015.

Dana 18.01.2019. godine punomoćnik stečajnog upravitelja podnio je reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda RH.

Dana 16.1.2019. godine stečajni upravitelj je zaprimio od RH Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu broj S-DO-115/13 poziv na uplatu troškova postupka u iznosu od =**425.420,00 kn** po presudi Visokog trgovačkog suda RH posovni broj PŽ-4408/216.

Financijsko izvješće

U izvještajnom razdoblju ostvaren je priljev na račun stečajne mase i utrošena su sredstva kako slijedi:

Početno stanje po prethodnom izvješću	=2.221,83 kn
Priljev sredstava po uplati kamata za sredstva na računu	=0,18 kn
Naknad banci za vođenje računa	375,00 kn
Raspoloživa sredstva na računu na dan 12.3.2019.	=1.847,01 kn

U daljnjem tijeku postupka stečajni upravitelj će pratiti tijek navedenih sudskih sporova i o svim promjenama izvještavati sud.

Mjesto i datum
Zagreb, 12.03.2019.

Stečajni upravitelj
Marinko Paić, univ.spec.oec



U privitku: Preslika presude RH Visoki trgovački sud u Zagrebu, poslovni broj PŽ-4408/2016-5 od 20.studenog 2018.

Preslika revizije tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu od 20.11.2018.

Preslika dopisa RH Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, broj S-DO-115/13 od 16.siječnja 2019.



REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

Broj: S-DO-115/13
Zagreb, 16. siječnja 2019.
III IP/MA

H. Siljak
H. Jadro
- Koliko novca u depozitu
- Dogovor za plaćanje!
21.01.19

Stečajni upravitelj
MARINKO PAIĆ

ZAGREB, VI Požarinje 6

PREDMET: Stečajna masa FIN-ART d.d. u stečaju,
Zagreb, Tomislavov trg 22

Izvješćujemo vas da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-4408/2016 od 20. studenoga 2018. odbijena žalba tužitelja Stečajna masa FIN-ART d.d. kao neosnovana i potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-2992/2015 od 22. travnja 2016. u toč. I. i II. izreke.

Stoga vas pozivamo da troškove postupka u iznosu od 425.420,00 kn, koji su pravomoćno dosuđeni toč. II. navedene prvostupanjske presude uplatite u korist Državnog proračuna HR1210010051863000160 model HR64 poziv na broj 7129-3718-9-11513, te da nas o uplatiti izvijestite.

ZAMJENICA ŽUPANIJSKE
DRŽAVNE ODVJETNICE



TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU

Na broj: P-2992/15

Stranka je upozorena da je dužna
platiti pristojbu u roku od 8 dana,
u protivnom od se pristojbu
naplatiti priložnim putem.

7 Ovlašteni službenik

Tužitelj: Stečajna masa FIN-ART d.d., OIB: 60573510115, Zagreb, Trg kralja Tomislava 22,
zastupano po stečajnom upravitelju Marinku Pajiću, a ovaj zastupan po Denisu Bajsi
i Maru Mihočeviću, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mihočević&Bajs d.o.o.,
Zagreb, Smičiklasova 18/III.

Tuženik: REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, zastupana po Županijskom
državnom odvjetništvu, Zagreb, Savska cesta 41/4.

Radi: isplate



REVIZIJA TUŽITELJA

protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 20.11.2018. godine, posl. br.
PŽ-4408/16

4x
punomoć u spisu

I Presudom naslovljenog suda posl.br. P-2992/15 od 22.4.2015. godine, pod toč. I izreke, odbijen je tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 3.771.023,90 kuna zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom počev od 1.1.2010. pa do isplate, u roku 8 dana pod prijetnjom ovrhe dok je u toč. II izreke naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 425.420,00 kuna u roku od 8 dana. U toč. III izreke odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 409.080,00 kuna kao neosnovan.

II Protiv presude pod I u cijelosti, tužitelj je u otvorenom zakonskom roku podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske prvostupanjsku presudu preinači i usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti odnosno podredno da presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

III Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 20.11.2018. godine, posl. br. PŽ-4408/16, odbijena je tužiteljeva žalba kao neosnovana te je potvrđena prvostupanjska presuda u toč. I i II njene izreke.

Drugostupanjski sud u obrazloženju presude ukratko opisuje tijek postupka odnosno tužbene zahtjeve koje je postavio tužitelj te ističe da tužitelj žalbeno osporavanje pobijane presude temelji na osnovnoj tvrdnji da zahtjev nije utemeljen na ugovornom odnosu zakupa i pripadajućem zakonu, nego na izvanugovornom obveznopравnom institutu stjecanja bez osnove u kojem je tuženik kao vlasnik nekretnine osoba kojoj je povećana imovina ulaganjima tužitelja. Nadalje sud parafrizira odredbe relevantnog Zakona o obveznim odnosima u pogledu instituta stjecanja bez osnove te ističe da tužitelj nije dokazao sve zakonom propisane pretpostavke da bi ostvario pravo zahtijevati vraćanje stečenog. Zaključno sud ističe da tužitelj niti u žalbi nije iznio navode kojima bi ukazao na nezakonitost pobijane presude pa da je ista pravilna i zakonita.

IV Temeljem odredaba čl. 382. st. 1. u svezi s čl. 497.a te čl. 385. st. 1. i čl. 388. Zakona o parničnom postupku (nastavno: ZPP), tužitelj u otvorenom zakonskom roku izjavljuje redovnu reviziju protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 20.11.2018. godine, posl. br. PŽ-4408/16 u cijelosti.

Odredbom čl. 382. st. 1. toč. 1. u svezi s čl. 497.a ZPP-a propisano je da stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostupanjske presude ako vrijednost predmeta spora pobijanog dijela presude prelazi 500.000,00 kuna. Obzirom je u ovom postupku utvrđena vrijednost predmeta spora od 3.771.023,90 kn, razvidno je da je podnošenje redovne revizije dopušteno u cijelosti.

Tužitelj redovnu reviziju podnosi u otvorenom zakonskom roku zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka (čl. 385. st. 1. toč. 1. ZPP-a),
- pogrešne primjene materijalnog prava (čl. 385. st. 1. toč. 3. ZPP-a).

V Pobijana drugostupanjska presuda je u cijelosti nezakonita jer je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka time što presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito stoga što presuda nema uopće razloga, odnosno u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama ili su ti razlozi nejasni ili proturječni. Drugostupanjski sud je u donošenju presude pogrešno primijenio materijalno pravo. Ovo iz sljedećih razloga;

1. Pobijana presuda uopće nema razloga.

Sud u obrazloženju presude ne navodi niti jedan konkretan razlog za odbijanje žalbe odnosno tužbenog zahtjeva tužitelja. Sud prvo ukratko obrazlaže tijek postupka, opisuje postavljene tužbeni zahtjev i osnovnu argumentaciju tužitelja, a zatim pravno analizira institut stjecanja bez osnove i to potpuno općenito. Tako sud navodi koje su bitne pretpostavke za stjecanje bez osnove, definira pojam obveze, osvrće se na distinkciju između ugovornih i izvanugovornih obveza, nabraja što je sve tužitelj bio dužan dokazati i objašnjava razliku između savjesnog i nesavjesnog stjecanja u pogledu opsega vraćanja.

Pritom sud uopće ne dovodi niti jedan od svojih navoda u vezu sa konkretnim predmetom.

Naprotiv, sud samo paušalno zaključuje da bi tužitelj ostvario pravo zahtijevati vraćanje stečenog bez osnove od stjecatelja da su se sve pretpostavke ispunile, a što je „propustio dokazati“.

S time u vezi, sud u obrazloženju presude ne navodi koju je to pretpostavku tužitelj „propustio dokazati“ odnosno zašto smatra dokaze tužitelja nedostatnima. U obrazloženju stoji da je sud analizirao i ocjenjivao dokazni supstrat sadržan u spisu, ali se ne navodi koje točno dokaze je uzeo u obzir, zašto i kako ih je ocijenio i što je temeljem tih dokaza zaključio.

Prema tome sud ne navodi niti koje je dokaze ocjenjivao niti zašto je utvrdio da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke stjecanja bez osnove.

Obrazloženje suda svodi se na teoretsko i općenito razlaganje instituta stjecanja bez osnove koje nema konkretne veze sa predmetnim postupkom. Kad bi se takvo obrazloženje suda prihvatilo, onda bi se svaka odbijajuća presuda u postupku radi stjecanja bez osnove, mogla temeljiti na teorijskom objašnjenju tog instituta uz opasku da zainteresirana strana „nije dokazala“ postojanje svih pretpostavki.

Obzirom pobijana presuda ne sadržava niti jedan konkretan razlog za odbijanje žalbe odnosno tužbenog zahtjeva tužitelja, razvidno je da je drugostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. u vezi s čl. 385. st. 1. toč. 1. ZPP-a, a uslijed čega je pobijana presuda nezakonita u cijelosti.

2. Tužitelj je tijekom postupka dokazao sve pretpostavke stjecanja bez osnove.

2.1. Tužitelj je dokazao smanjenje svoje imovine i povećanje imovine tuženice te uzročno posljedičnu vezu između navedenog smanjenja i povećanja imovine.

Nesporna je činjenica da je tužitelj izvršio ulaganja u predmetni poslovni prostor. Radi se o značajnoj investiciji od ukupno 8.570.509,00 kn, a iz čega jasno proizlazi da je došlo do smanjenja imovine na strani tužitelja.

Zbog ulaganja koje je učinio tužitelj došlo je do povećanja imovine tuženice. Tuženica je vlasnica predmetnog poslovnog prostora i kao takva je bila upisana u zemljišne knjige. Obzirom na vlasništvo tuženice nad predmetnom nekretninom i ulaganja koja je učinio tužitelj, razvidno je da je upravo tuženici povećana imovina.

Tužitelj nije mogao postaviti zahtjev za povrat uloženog prema Gradu Zagrebu ili bilo kojoj trećoj osobi jer je do povećanja imovine došlo samo i isključivo na strani tužene Republike Hrvatske. Jedini vlasnik nekretnine upisan u zemljišne knjige bila je tužena Republika Hrvatska. Grad Zagreb nije nikada bio niti postao vlasnikom predmetne nekretnine. Slijedom navedenog, tužitelj Gradu Zagrebu nije mogao povećati imovinu svojim ulaganjima.

Da je došlo do smanjenja imovine tužitelja i povećanja imovine tuženice proizlazi iz:

- dokumentacije dostavljene na spis, i to:
 - Ugovora o izvođenju radova koje je tužitelj sklapao s različitim izvođačima vezano za uređenje predmetnog poslovnog prostora,
 - računa i otpremnica po kojima je tužitelj plaćao radove rekonstrukcije i ulaganja u isti prostor;
 - građevinske dozvole od 19.10.2013. godine,

- zaključka Grada Zagreba od 12.5.1995. godine kojim je utvrđeno da je Komisija za poslovne prostore Grada Zagreba utvrdila porast ulaganja tužitelja u poslovni prostor s 1.000.000,00 DEM na 2.486.580 DEM;
- iskaza danih u postupku:
 - direktor tužitelja Hrvoje Delić iskazao je na ročištu održanom 29.3.2012. godine da je potrošeno otprilike 2.400.000,00 DEM na građevinske radove, da je napravljena horizontalna izolacija zbog velike vlage u zgradi, da je uređena cijela etaža i da je sagrađeno otprilike 180 m² dodatnih prostorija koje do tada nisu postojale. Svi radovi izvršeni su temeljem građevinske dozvole. Direktor tužitelja napomenuo je da je ukupna investicija u prostor iznosila 2.850.000,00 DEM;
- očevida izvršenog 25.9.2012. godine na kojem su sud i građevinski vještak izvršili neposredan uvid u predmetne prostorije u kojima je bio restoran tužitelja;
- nalaza i mišljenja građevinskog vještaka Zlatka Omerhodžića od 16.10.2012. godine:
 - vještak je utvrdio kako „tržišna vrijednost predmetnog prostora prije ulaganja tužitelja iznosi 1.522.897,00 DEM, a nakon izvršenih ulaganja tužitelja tržišna vrijednost predmetnog prostora iznosi 3.779.630,00 DEM, a iz čega proizlazi razlika ulaganja 2.256.733,00 DEM (ili 1.128.366,50 EURO ili 8.474.032,40 kuna po srednjem tečaju HNB-a na dan izrade vještva)“. Na navedeno građevinsko vještačenje i izračun vještaka (izrađen temeljem tehničke i sudske dokumentacije te očevida na licu mjesta), a temeljem kojeg je tužitelj specificirao konačan tužbeni zahtjev u podnesku od 8.11.2012. godine, **tuženik nije imao nikakvih primjedbi niti je osporavao visinu tužbenog zahtjeva.** Niti prvostupanjski sud prilikom saslušanja vještaka na ročištu 6.3.2013. **nije imao nikakvih pitanja odnosno primjedbi na nalaz i mišljenje odnosno na očitovanje sudskog građevinskog vještaka.**

Drugostupanjski sud u donošenju pobijane presude nije cijenio ni priloženu dokumentaciju te iskaz zakonskog zastupnika tužitelja, a niti mišljenje sudskog građevinskog vještaka u pogledu ocjene je li ispunjena pretpostavka smanjenja imovine na strani tužitelja i njezinog povećanja na strani tuženice.

Slijedom navedenog, sud nije dao nikakve razloge o odlučnim činjenicama smanjenja odnosno povećanja imovine, nego je samo paušalno zaključio da pretpostavke stjecanja bez osnove nisu ispunjene. Stoga je pobijana presuda i u ovom dijelu bez razloga o odlučnim činjenicama i radi navedenog nezakonita u cijelosti.

2.2. Za povećanje imovine na strani tuženice nije postojala pravna osnova.

Sud je pravilno ocijenio navod tužitelja da priloženi Ugovori o zakupu ne predstavljaju osnovu tužiteljeva potraživanja prema tuženici, nego da je osnova tužiteljeva potraživanja **izvanugovorni** institut stjecanja bez osnove.

Nesporna je činjenica da između tužitelja i tuženice nije bio sklopljen nikakav ugovor vezano za predmetni poslovni prostor. No tužitelj je izvršio radove ulaganja čime je predmetni prostor značajno dobio na vrijednosti. Vlasnik tog prostora je bila upravo tužena Republika Hrvatska.

Tuženica je bila vlasnica prostora i prije sklapanja Ugovora o zakupu između tužitelja i Grada Zagreba jer je temeljem Uredbe o uknjiženju prava vlasništva na državnoj nepokretnoj imovini od 3.6.1947. godine, na nekretnini bila upisana općenarodna imovina. Dakle, radilo se o državnoj imovini.

Navedeno je potvrđeno stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima 1.1.1997. godine kad je u hrvatski pravni sustav vraćen vlasničkopravni režim te je uvedena presumpcija da su vlasništvo Republike Hrvatske sve stvari iz društvenoga vlasništva na području Republike Hrvatske glede kojih nije utvrđeno u čijem su vlasništvu niti djeluju predmnjeve u korist nositelj prava upravljanja, korištenja ili raspolaganja (čl. 362. st. 3. ZV-a).

Prema tome, već je temeljem Uredbe o uknjiženju prava vlasništva na državnoj nepokretnoj imovini odnosno odredaba ZV-a, tuženica kontinuirano imala u vlasništvu predmetnu nekretninu. Navedeno je samo deklarirano rješenjem ZK Odjela Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 26.4.2007. godine kojim je provedena uknjižba prava vlasništva za korist tužene. Navedeno rješenje doneseno je temeljem **prijedloga Republike Hrvatske**, i pozivom upravo na odredbu čl. 362. st. 3. ZV-a.

Ne može sud tvrditi da je do povećanja imovine došlo za korist Grada Zagreba kad je sama tužena u Izvansudskoj nagodbi sklopljenoj s Umjetničkim paviljonom 15.5.2012. godine, priznala vlasništvo nad predmetnom nekretninom. Bez obzira na kasniji prijenos vlasništva, razvidno je da je do povećanja imovine došlo na strani Republike Hrvatske jer je ista u relevantnom razdoblju jedina bila vlasnica nekretnine te je kao takva i bila upisana u zemljišne knjige.

Potpuno je nelogičan navod nižestupanijskih sudova da bi Gradu Zagrebu kao zakupodavcu bila povećana imovina ulaganjima tužitelja kad Grad Zagreb nije bio vlasnik i kao takav nije imao koristi od učinjenih ulaganja (npr. ne bi mogao prodati nekretninu po povećanoj vrijednosti). Stoga nije jasno kako bi se kod Grada Zagreba kao nevlasnika uopće manifestiralo povećanje imovine uslijed ulaganja koje je izvršio tužitelj. Također nije jasno kako bi tužitelj od Grada Zagreba mogao potraživati povrat ulaganja u nekretninu koja nikad nije bila u vlasništvu Grada.

Iz navedenog jasno i nedvosmisleno slijedi da je samo tuženoj kao jedinoj vlasnici predmetne nekretnine povećana imovina ulaganjima koje je izvršio tužitelj.

Podredno, a ukoliko bi se čak i uzelo da su Ugovori o zakupu relevantna pravna osnova, ističe se da se radi o osnovi koja je naknadno otpala. Tužitelj se predmetnim prostorom prestao koristiti s danom 31.12.2009., a kako je to obrazloženo i dokazima potkrijepljeno u tijeku postupka (iskaz zz tužitelja, podnesak s priložima od 30.11.2011. godine, i dr.).

Na taj dan je u svakom slučaju došlo do raskida sklopljenog Ugovora o zakupu konkludentnim radnjama.

U presudi Vrhovnog suda RH posl. br. Rev x-750/10 od 9.3.2011. godine zauzet je stav da u pogledu ugovora o zakupu zakon ne predviđa raskid ugovora u pisanom obliku pa je dopušten neformalni raskid istog (konkludentna radnja napuštanja zakupljenog prostora prije isteka ugovorenog roka zakupa).

Prema tome, predmetni Ugovor o zakupu definitivno je raskinut 31.12.2009. godine kad je tužitelj napustio poslovni prostor. Opisanim raskidom je u svakom slučaju otpala osnova stjecanja, a uslijed čega je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za povrat uložених sredstava.

Slijedom svega navedenog, a obzirom je pobijana presuda i u ovom dijelu ostala bez razloga, sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11 ZPP-a te je pogrešno primjenio materijalno pravo na štetu tužitelja, a zbog čega je pobijana presuda nezakonita u cijelosti.

2.3. Tužitelj je konačan tužbeni zahtjev postavio na iznos od 3.771.023,90 kuna, a što predstavlja adekvatan opseg vraćanja stečenog bez osnove sukladno vremenu korištenja prostora i procjeni ulaganja iz nalaza i mišljenja vještaka.

Tuženica je bila nesavjestan stjecatelj pa tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata na traženi iznos od dana stjecanja odnosno od dana kad je tužitelj napustio predmetni prostor. Tuženica nije nikad osporila nesavjesnost svog stjecanja niti je dokazala da je bila savjesna, iako je na stjecatelju teret dokaza da je bio savjestan. Prema tome, tuženica je bila dužna dokazati savjesnost svog stjecanja, a što nije učinila niti je osporila navode tužitelja kojim je ukazao na nesavjesnost njezinog stjecanja.

Kao drugo, čak i da se uzme da je tuženica kroz određeno vrijeme bila savjestan stjecatelj, ta savjesnost prestaje s danom kad je podnesena predmetna tužba odnosno zahtjev za mirno rješenja spora (28.10.2010. odnosno 15.3.2010. godine).

Odredbom čl. 214. Zakona o obveznim odnosima bilo je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Stoga je tuženica svakako bila nesavjestan stjecatelj od dana podnošenja predmetne tužbe odnosno zahtjeva za mirno rješenje spora.

Obzirom na navedeno, paušalni su i irelevantni navodi suda u pogledu opsega vraćanja.

VI Slijedom svega navedenog, predlaže se Vrhovnom sudu Republike Hrvatske kao revizijskom sudu prihvatiti reviziju i preinačiti pobijanu drugostupanjsku presudu na način da prihvati žalbu tužitelja i preinači prvostupanjsku presudu tako da prihvati tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti odnosno podredno da ukine u cijelosti presudu drugostupanjskog i po potrebi prvostupanjskog suda i predmet vrati na ponovno suđenje istom ili drugom vijeću drugostupanjskog odnosno prvostupanjskog suda, uz naknadu troškova tužitelju za sastav ove revizije.

Trošak:

- sastav revizije 56.565,00 kn + PDV 25%
- trošak sudske pristojbe 10.000,00 kn

U Zagrebu, dana 15. siječnja 2019. godine

Tužitelj, po punomoćniku
MIHOČEVIĆ & BAJS
odvjetničko društvo
Zagreb
Doris Bajs



TRGOVAČKI SUD 3
U ZAGREBU
PRIMLJENO

14-12-2018

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

poštom — neposredno
primj. priloga
pristojba

1. u spis _____
2. u rad _____
3. na znanje Denis
4. po uputu _____
5. stranci _____

Poslovni broj: 21 PŽ-4408/2016-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sutkinja Dubravke Zubović, predsjednice vijeća, Branke Vučaj, sutkinje izjaviteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA FIN-ART d.d., OIB 60573510115, Zagreb, Trg kralja Tomislava 22, koju zastupa stečajni upravitelj Marinko Paić, Zagreb, a kojeg zastupa punomoćnik Denis Bajs, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mihočević & Bajs, Zagreb, protiv tuženice REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, radi isplate iznosa od 3.771.023,90 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv dijela presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2992/2015 od 22. travnja 2016., u sjednici vijeća održanoj 20. studenog 2018.

presudio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2992/2015 od 22. travnja 2016. u točkama I. i II. njene izreke.

Obrazloženje

Pobijanim je dijelom prvostupanjske presude odbijen tužbeni zahtjev da tuženik plati tužitelju iznos od 3.771.023,90 kn sa zakonskim zateznim kamatama (točka I. izreke) te je obvezan tužitelj naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 425.420,00 kn (točka II. izreke).

Protiv tog je dijela presude žalbu podnio tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom žalbenom sudu pobijanu presudu preinačiti prihvatanjem tužbenog zahtjeva u cijelosti, podredno, ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovni postupak, uz zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 47.137,50 kn.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu sukladno odredbi članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11, pročišćeni tekst i 25/13) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz članka

354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. navedenog Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava, žalbeni je sud našao da je pobijana presuda pravilna i zakonita.

Iz predmetnog je spisa razvidno da je postupak započeo podnošenjem tužbe protiv tuženika u kojoj su postavljena dva tužbena zahtjeva u skladu s člankom 188. stavkom 2. Zakona o parničnom postupku: prvi, za utvrđenje vlasništva tužitelja na dijelu zakupljene nekretnine sukladno članku 372. stavcima 1. i 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 81/15, pročišćeni tekst) i drugi, za isplatu iznosa od 8.909.701,30 kn temeljem izvršenih ulaganja prenamjene, preuređenja i dogradnje predmetne nekretnine sukladno članku 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 78/15). Osnova oba tužiteljeva zahtjeva, prema činjeničnom supstratu tužbe, su dva ugovora o zakupu na određeno vrijeme, od 12. ožujka 1993. i 26. listopada 1995., sklopljena s Gradom Zagrebom kao zakupodavcem i tužiteljem kao zakupoprincipcem. Kako u oba ugovora o zakupu tuženik nije ugovorna strana, tako je tužitelj u tužbi pasivnu legitimaciju tuženika obrazložio navodom prema kojem je tuženik, sukladno članku 362. stavku 3. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, povodom prijedloga od 18. travnja 2007., uknjižen kao vlasnik predmetne nekretnine (i u zakupljenom dijelu).

Tijekom postupka, podneskom od 8. studenog 2011. (list 386. do 388. spisa), tužitelj je povukao tužbu u dijelu prvog postavljenog zahtjeva za utvrđenje vlasništva, dok je u (drugo) postavljenom zahtjevu za isplatu temeljem izvršenih ulaganja prenamjene, preuređenja i dogradnje predmetne nekretnine sukladno članku 1111. Zakona o obveznim odnosima, smanjio tužbeni zahtjev (s učinkom povlačenja tužbe u smislu članka 193. Zakona o parničnom postupku). O konačno postavljenom tužbenom zahtjevu za isplatu iznosa od 3.771.023,90 kn, sud je odlučio pobijanom presudom odbivši takav tužiteljev zahtjev.

Tužitelj žalbeno osporavanje prvostupanjske presude temelji na, i tijekom postupka istaknutoj, osnovnoj tvrdnji da svoj zahtjev ne temelji na ugovornom odnosu zakupa i pripadajućem zakonu već na izvanugovornom obveznopравnom institutu stjecanja bez osnove, a da je osoba kojoj je povećana imovina ulaganjima tužitelja, isključivo tuženik kao vlasnik nekretnine.

Slijedom takvog tužiteljevog određenja, pobijanu presudu je valjalo ispitati prema predmetno relevantnim odredbama obveznog prava, a to su u konkretnom slučaju, odredbe članka 210. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 113/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01) koje se primjenjuju na temelju odredbe članka 1163. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima/05. Dodatno se napominje da okolnost da se prvostupanjski sud u obrazloženju presude poziva na odredbe članka 1111. Zakona/05, nije od utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijane odluke, budući da bi i primjenom te zakonske odredbe o tužbenom zahtjevu valjalo jednako odlučiti.

Predmet dokazivanja u parničnom postupku su tvrdnje stranaka o postojanju ili nepostojanju činjenica od kojih zavisi primjena mjerodavnog materijalnog prava. Stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice (članak 7. stavak 1. Zakona o parničnom postupku), kao i iznijeti činjenice i predložiti dokaze kojima pobijaju navode i dokaze protivnika (članak 219. stavak 1. tog Zakona).

Sukladno odredbi članka 210. Zakona o obveznim odnosima, kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu (stavak 1.), a obveza vraćanja imovine nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala (stavak 3.).

Dakle, bitne pretpostavke za stjecanje bez osnove su umanjeње imovine jedne osobe, uvećanje imovine druge osobe, međusobna povezanost između umanjeња i uvećanja imovine i nepostojanje pravne osnove koja bi pravno opravdala umanjeње i uvećanje imovine.

Kad je tužitelj odlučio potraživati utuženi novčani iznos primjenjujući pravni institut stjecanja bez osnove, na njemu je teret dokazivanja da su ispunjene zakonske pretpostavke za primjenu tog instituta.

Sukladno navedenom, pod obvezom se podrazumijeva pravni odnos između osoba prema kojem je jedna osoba (vjerovnik) ovlaštena zahtijevati od druge (dužnika) neku činidbu koju je ta druga osoba dužna ispuniti.

Dok je za ugovorne obveze odlučno da je za njihov nastanak potrebno suglasno očitovanje volja stranaka, za nastanak izvanugovornih obveza, a na koje upućuje tužitelj, takva suglasnost nije potrebna, već one nastaju na osnovi određenih činjenica za koje pravo veže postanak obveznog odnosa slijedom kojih izvanugovorni odnosi služe zaštiti prava osobnosti pravnih subjekata. Zakon o obveznim odnosima kroz svoje odredbe propisuje kao jednu od izvanugovornih obveza, stjecanje bez osnove. Pod osnovom, o kojoj se kao o općoj pretpostavci radi kod instituta stjecanja bez osnove, podrazumijeva se svaka pravom propisana osnova stjecanja i gubitka imovinskih prava i obveza.

Tijekom prvostupanjskog postupka tužitelj je, nakon djelomičnog povlačenja tužbe, odredio tužbeni zahtjev na način da je predmetni parnični postupak, zapravo nastavio tužbom zbog stjecanja bez osnove protiv tuženika kao stjecatelja bez osnove. Kako je takva tužba tzv. apstraktna tužba u kojoj tužitelj ne navodi konkretnu pravnu osnovu na kojoj temelji svoju tražbinu prema tuženiku budući da ona ne postoji, tako je tužitelj trebao opravdati činjenicu da se dogodilo povećanje imovine bez osnove na strani tuženika, odnosno, smanjenje imovine na strani tužitelja, također bez pravne osnove, dakle, da je imovina tužitelja prenesena tuženiku bez pravom priznate osnove, odnosno, bez pravnog načina.

U takvoj situaciji (tužbe zbog stjecanja bez osnove) tužitelj je morao dokazati postojanje pretpostavki za nastanak odnosa stjecanja bez osnove i to: povećanje imovine na jednoj strani (koje se može sastojati u povećanju imovine, smanjenju gubitaka, uštedi troškova sl.), smanjenje imovine na drugoj strani, postojanje uzročne veze između povećanja i umanjeња imovine, nepostojanje odgovarajuće pravne osnove za stjecanje, bilo da ona uopće ne postoji, bilo da se nije ostvarila ili je poslije otpala te konačno, činidba ne smije biti štetna radnja budući da bi se tada radilo o odgovornosti za štetu.

Tek ako se ostvare sve navedene pretpostavke, stjecatelj je dužan vratiti tako stečenu imovinu, odnosno, naknaditi vrijednost tako postignute koristi što tužitelj, izostankom dobrovoljnog vraćanja od strane tuženika, predmetno zahtijeva tužbom zbog stjecanja bez osnove.

Konačno, kod stjecanja bez osnove, osnovno je pravilo da je stjecatelj dužan vratiti ono što je stekao bez osnove, ili s osnove koja se nije ostvarila ili je naknadno otpala, vraćanjem stečenog ili naknadom vrijednosti stečene koristi – opseg vraćanja, a prema pravilima koja određuju opseg vraćanja onog što je stečeno bez osnove, pri čemu je važna činjenica je li stjecatelj bio nesavjestan – onaj koji je znao da je njegovo stjecanje neosnovano, kada je teret dokaza na tužitelju, odnosno, je li stjecatelj bio savjestan kroz cijelo vrijeme trajanja neosnovanog stjecanja, kada je teret dokaza na tuženiku.

Slijedom navedenog, da bi tužitelj ostvario pravo zahtijevati vraćanje stečenog bez osnove od stjecatelja, trebao je dokazati da su se sve navedene pretpostavke ispunile, što je propustio dokazati (članak 219. u vezi s člankom 221.a Zakona o parničnom postupku).

Tužitelj ni u žalbi nije iznio navode kojima bi, uz ponavljanje tvrdnji iznesenih tijekom prvostupanjskog postupka, argumentirano ukazao na nezakonitost pobijane presude i nije osnovano doveo u sumnju njenu pravilnost. Analizirajući i ocjenjujući dokazni supstrat sadržan u spisu, razloge sadržane u obrazloženju pobijane presude u odnosu na navode žalitelja, a sve u vezi s relevantnim zakonskim odredbama, žalbeni sud utvrđuje da je pravilna i zakonita pobijana presuda kojom je odbijen tužbeni zahtjev za plaćanje utuženog iznosa na ime stečenog bez osnove.

Ispitavši odluku o troškovima postupka u točki II. izreke pobijane presude, žalbeni je sud utvrdio da je prvostupanjski sud pravilno odlučio o troškovima postupka prema članku 154. stavku 1. i članku 155. Zakona o parničnom postupku, a troškovi koje je prvostupanjski sud dosudio tuženiku valjano su i određeno obrazloženi, dok tužitelj u žalbi određeno i ne osporava visinu dosuđenih troškova, već navodi da je odluka o troškovima neosnovana budući da ne postoji osnova za uspjeh tuženika u sporu.

Kako tužitelj svojim žalbenim navodima nije osnovano doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, niti su počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je na osnovi odredbe članka 368. stavka 1. Zakona o parničnom postupku odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Odlukom kojom je odbijena tužiteljeva žalba, odbijen je i tužiteljev zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 47.137,50 kn.

Zagreb, 20. studenog 2018.



Predsjednica vijeća
Dubravka Zubović, v. r.

Zastupnik otpravka – ovlašteni službenik
Brankica Curman